

Arrest

nr. 143 191 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 mei 2014 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

2.1. Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de in de eerste bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

2.2.1. De Raad merkt verder ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2.2. Ter terechtzitting betwisten de partijen niet dat verzoeker op 27 mei 2014 onder escorte is gerepatriëerd naar zijn land van herkomst, de Democratische Republiek Congo. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens hebben bijgevolg volledige uitvoering gekregen. Aldus blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing verzoeker nog enig voordeel kan opleveren.

Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat hij nog heeft bij het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, stelt verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het evenwel aan verzoeker toe daarover standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). De Raad stelt vast dat verzoeker, gelet op zijn terugkeer naar het land van herkomst en het gegeven dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aldus volledige uitvoering heeft gekregen, niet duidt welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van deze beslissing hem nog kan opleveren en niet aantoonde dat hij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

2.2.3. In de uiteenzetting van zijn enig middel in het verzoekschrift, brengt verzoeker evenmin elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

In zoverre verzoeker zich hierbij beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad allereerst vast dat verzoeker in dit verband enkel concreet verwijst naar de banden met zijn beweerde Belgische vriendin. Enig privé- of gezins- of familieleven dat losstaat van deze beweerde relatie, wordt niet aannemelijk gemaakt. Daargelaten de vraag of de band tussen verzoeker en zijn beweerde partner verder voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, stelt de Raad

in ieder geval vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er ernstige hinderpalen bestaan voor het verderzetten van het privé- of gezinsleven in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker brengt op dit punt zo geen concrete elementen of gegevens aan waaruit kan blijken dat van de Belgische partner niet in redelijkheid kan worden verwacht dat deze verzoeker volgt. De Raad benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De eerste bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Zowel verzoeker als zijn beweerde partner dienden ook te weten dat verzoekers verblijf vanaf het begin precair was, waardoor zij geen rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij in alle gevallen het gezinsleven in België konden verzetten. In de thans voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.4. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing waarbij verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar wordt opgelegd

3.1. Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, wegens laattijdigheid.

3.2. In dit verband wijst de Raad op de bepalingen van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, die ten tijde van het nemen van huidige bestreden beslissing en het instellen van het thans voorliggende beroep luiden als volgt:

“§ 1 De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

§ 2 De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen:

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeningwijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast.

Nu de tweede bestreden beslissing een beslissing betreft die gepaard gaat met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dringt de vraag zich op of verzoeker beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen dan wel de verkorte beroepstermijn van 15 dagen.

Om te bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de tweede bestreden beslissing bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

Het in casu relevante artikel 74/8, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.”

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin, doch wordt gesproken over ‘de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis’.

3.3. In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van verzoeker op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet was opgenomen in dezelfde akte als de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 mei 2014. Het bestreden inreisverbod betreft een hierop volgende beslissing genomen door verweerder op dezelfde dag. Het betreffende inreisverbod geeft zo uitdrukkelijk aan gepaard te gaan met de eerder genomen verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van Vreemdelingenwet dient ook te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering en dit een accessorium betreft van deze verwijderingsmaatregel (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Gelet op het voorgaande dient te worden aangenomen dat verzoeker reeds kennis had gekregen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op het ogenblik dat hij kennis kreeg van het betreden inreisverbod, hetgeen impliceert dat hij op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden inreisverbod reeds was vastgehouden overeenkomstig artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat hij zich wel degelijk reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de kennisgeving van de tweede bestreden beslissing en dat de verkorte beroepstermijn van 15 dagen gold.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod verzoeker ter kennis werd gebracht op 8 mei 2014, waarbij de beroepstermijn begon te lopen op de eerstvolgende dag, met name op 9 mei 2014. De vervalddag was vervolgens vrijdag 23 mei 2014. Er moet dus worden vastgesteld dat het op maandag 26 mei 2014 ingediende beroep tot nietigverklaring laattijdig is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

3.4. Ter terechtzitting gewezen op de bepalingen van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, en met name het daarin gestelde dat de beroepstermijn wordt teruggebracht tot vijftien dagen indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, brengt verzoeker geen verweer naar voor. Noch in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting brengt hij een tegenbewijs aan of een middel waaruit overmacht zou kunnen blijken.

3.5. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg laattijdig ingesteld in zoverre het is gericht tegen het bestreden inreisverbod van 8 mei 2014, en om deze reden onontvankelijk.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS